

8 Οκτωβρίου 2014

Ο Όσιος Νεομάρτυς Ιγνάτιος

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

Μαρτύρησε στην Κωνσταντινούπολη το 1814 στις 8 Οκτωβρίου

Αυτός ο νέος στρατιώτης του Χριστού καταγόταν από την Εσκή Ζαγαρά της
κήσει στην
αλλά και να

Επειδή ο

Άγιος, Ιωάννης ονομαζόταν τότε, είχε έφεση προς τον μοναχισμό, πήγε στην Ι. Μονή της Ρίλας. Εκεί έμεινε κοντά σε ένα αυστηρό γέροντα έξι χρόνια και όχι μόνο εκτελούσε τα μοναχικά του καθήκοντα αλλά και προχωρούσε στα γράμματα. Υπέμενε με ανεξικακία τη σκληρότητα του γέροντά του ο οποίος όμως κάποτε, κυριευμένος από το δαιμόνιο του θυμού, πήγε να τον φονεύσει. Ο νέος φοβήθηκε τότε και γύρισε στην πατρίδα του.

Την εποχή εκείνη γινόταν πόλεμος των Τούρκων εναντίον των Σέρβων. Ζήτησαν οι

Τούρκοι να συμμετάσχει και ο πατέρας του Αγίου στον πόλεμο, ο πατέρας του όμως αρνήθηκε να στρατευθεί εναντίον των ομοδόξων του Χριστιανών. Γι' αυτό οι Τούρκοι τον σκότωσαν, την δε μητέρα του και τις αδελφές του κατάφεραν να τις εξισλαμίσουν.

Ο Ιωάννης κατόρθωσε να κρυφτεί και να διαφύγει στο Βουκουρέστι. Εκεί γνωρίστηκε με τον μετέπειτα Νεομάρτυρα Άγιο Ευθύμιο, με τον οποίο συνδέθηκε με αδελφική φιλία. Αναγκάστηκε να φύγει ωστόσο και από το Βουκουρέστι για πνευματικούς λόγους. Περνώντας από την πόλη Σούμλα βρήκε τον φίλο του Ευθύμιο να έχει εξισλαμισθεί. Λυπήθηκε κατάκαρδα και φοβούμενος μήπως πέσει κι αυτός στην άρνηση, λόγω της έκρυθμης κατάστασης, ετοιμαζόταν να αναχωρήσει. Τότε όμως εισέβαλαν στον χώρο διαμονής του κάποιοι Τούρκοι, οι οποίοι άρχισαν να λεηλατούν τα πράγματά του και τον ανάγκασαν να υποσχεθεί ότι θα αλλαξοπιστήσει. Οι Τούρκοι πείστηκαν στον λόγο του, τον άφησαν και συνέχισαν τη διαρπαγή των πραγμάτων του. Βρίσκοντας κάποια ευκαιρία ο Άγιος τους ξέφυγε και περπατώντας μέρα - νύχτα έφτασε στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Από εκεί με κάποιον αγιορείτη μοναχό από την Ι. Μ. Γρηγορίου ήλθε στο Άγιο Όρος. Αρχικά έμεινε στην Ι. Μ. Γρηγορίου, ύστερα, αφού επεσκέφθη άλλες μονές, κατέληξε στη σκήτη της Αγίας Άννης. Ακούγοντας για τους Νεομάρτυρες αλλά και βλέποντας απαγχονισμένο, για την αγάπη του Χριστού, τον Άγιο Νεομάρτυρα Δαβίδ στη Θεσσαλονίκη, του γεννήθηκε ο πόθος του μαρτυρίου, ενθυμούμενος την υπόσχεση που είχε δώσει στους Τούρκους πως θα εξισλαμισθεί. Μετά την κοίμηση του γέροντά του έφυγε και πήγε στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων. Εκεί έμαθε για το μαρτύριο του φίλου του Αγίου Νεομάρτυρος Ευθυμίου και χάρηκε και άναψε μέσα του ακόμη περισσότερο ο πόθος για μαρτύριο. Πήγε και υποτάχθηκε στη συνοδεία του γέροντα Νικηφόρου, ο οποίος τον παρέδωσε στον γέροντα Ακάκιο, αλείπτη και άλλων Νεομαρτύρων, και του φίλου του Αγίου Ευθυμίου, για να προετοιμασθεί για την ομολογία και το μαρτύριο.

Ύστερα από σκληρό πνευματικό αγώνα με νοερά προσευχή, νηστεία, αγρυπνία, μετάνοιες, Θεία Ευχαριστία, ανάγνωση του Ιερού Ευαγγελίου και παρακλήσεις στην Υπεραγία Θεοτόκο να τον αξιώσει του μαρτυρικού τέλους, εκάρη μοναχός με το όνομα Ιγνάτιος και αναχώρησε με την ευχή των πατέρων και συνοδίτη τον μοναχό Γρηγόριο για την Κωνσταντινούπολη με σκοπό να ομολογήσει.

Στην Κωνσταντινούπολη συνέχισε τον πνευματικό του αγώνα και προσπαθούσε να βρει ευκαιρία να παρουσιασθεί. Είχε αλλάξει δε τα ενδύματά του με τουρκικά. Στην προσπάθειά του έβρισκε εμπόδια διότι απουσίαζαν ο βασιλιάς και ο βεζύρης.

Ένα βράδυ αγρυπνούσε και ικέτευε την Θεοτόκο γονατιστός μπροστά στην εικόνα της. Κάποιοι, που τον παρατηρούσαν κρυφά, είδαν να βγαίνει τρεις φορές ένα

φωτεινό στεφάνι από την εικόνα και να κυκλώνει τον Ιγνάτιο. Το πρωί επιστρέφοντας έμαθε ότι ο βεζύρης γύρισε και θα δεχόταν.

Αμέσως ο Άγιος έσπευσε χαρούμενος να παρουσιασθεί μπροστά του.

Στάθηκε με παρρησία εμπρός στον βεζύρη και, δείχνοντάς του μια εικόνα του Χριστού κι ένα σταυρό που έκρυβε στο στήθος του, του είπε :

Όταν ήμουν παιδί πιάστηκα από τους Τούρκους να αρνηθώ την πίστη μου κι εγώ μόνο με λόγια υποσχέθηκα πως θα αρνηθώ τον Χριστό και τώρα ήρθα εδώ για να πάρω εκείνο τον λόγο πίσω και να ομολογήσω τον Χριστό μου Θεό αληθινό.

Όταν τ' άκουσε αυτά ο βεζύρης τον ρώτησε με θυμό :

Ποιος σ' έφερε εδώ; καλόγηρος ή λαϊκός;

Ο Άγιος του απάντησε :

Μόνος μου ήρθα, με τη δύναμη του Χριστού. Και συγχρόνως έβγαλε το πράσινο σκουφί που φορούσε στο κεφάλι του και το πέταξε κάτω.

Άσε άνθρωπε τις μωρολογίες, του απάντησε ο βεζύρης κι έλα στα συγκαλά σου. Σκέψου ότι εάν επιμείνεις σ' αυτή σου την ιδέα θα υποφέρεις τρομερά βασανιστήρια και τελικά θάνατο. Εκτός εάν θέλεις να σου δώσουμε πολλή περιουσία, ώστε να ζήσεις σ' όλη τη ζωή με αυτάρκεια, να σου δώσουμε και αξιώματα για να χαίρεσαι μαζί μας πάντοτε.

Τα μεν δώρα σου, είπε ο Άγιος, και τα αξιώματα, ως πρόσκαιρα, τα χαρίζω σ' εσένα τον πρόσκαιρο, τα δε βασανιστήρια και τον θάνατο με τον οποίο με απειλείς δεν είναι για μένα κάτι καινούργιο, τα ξέρω πριν να έλθω και μάλιστα γι' αυτό ήρθα, να με θανατώσεις για τον Χριστό μου, τον αληθινό Θεό, του οποίου οι δωρεές είναι αιώνιες και η βασιλεία ουράνια. Ο ψευδοπροφήτης ο δικός σας, ο Μωάμεθ, είναι οδηγός στην καταστροφή, αποστάτης του Θεού, φίλος του διαβόλου και η διδασκαλία του σατανική κι εσείς οι ανόητοι τον πιστεύετε και πρόκειται να κολαστείτε γι' αυτό, εκτός αν πιστέψετε στον Χριστό μου, τον αληθινό Θεό.

Αλλοιωμένος από τον θυμό, μη μπορώντας καν να μιλήσει, ο βεζύρης έκανε νόημα να τον πετάξουν έξω. Ένας υπηρέτης τον άρπαξε τότε και τον έσυρε βίαια. Ο Άγιος χτυπώντας τον του ξέφυγε, έτρεξε και γονάτισε μπροστά στον βεζύρη, έσκυψε το κεφάλι του και τον παρακινούσε να τον σφάξει ο ίδιος. Τότε οι υπηρέτες του ηγεμόνα τον άρπαξαν και τον έκλεισαν στη φυλακή με τα πόδια στον ποδοκάκη και βαριές αλυσίδες στο λαιμό ενώ συγχρόνως τον ειρωνεύονταν και τον πίεζαν να αρνηθεί τον Χριστό.

Όταν τελείωσε ο βεζύρης τις ακροάσεις που είχε, διέταξε να φέρουν τον Άγιο μάρτυρα σε ιδιαίτερη εξέταση. Ρωτούσε δε με επιμονή ποιος τον οδήγησε σ' αυτές τις ενέργειες.

Ο Χριστός μ' έφερε, απαντούσε εκείνος.

Στις δε απειλές για βασανιστήρια και για θάνατο ο Άγιος αποκρίθηκε :

Είτε με αποκεφαλίσεις είτε με κρεμάσεις το θεωρώ μεγάλη ευεργεσία. Όλα τα δέχομαι για τον Χριστό μου με μεγάλη χαρά.

Διέταξε τότε ο βεζύρης να τον κλείσουν στην απομόνωση μέσα στο σκοτάδι. Ο συνοδίτης του Αγίου έμαθε όλα αυτά και με καυτά δάκρυα προσευχόταν να τον στηρίξει ο Θεός να τελειώσει τον αγώνα του. Το ίδιο έκαναν και πολλοί Χριστιανοί που τον γνώριζαν και μοίραζαν μάλιστα και ελεημοσύνες προς βοήθεια του φυλακισμένου μάρτυρος.

Για δύο ολόκληρα μερόνυχτα έμεινε στη φυλακή υπομένοντας φρικτά βασανιστήρια. Ο ίδιος θεωρούσε τη φυλακή παράδεισο και τα βασανιστήρια απολαύσεις. Κάθε χριστιανική καρδιά γνωρίζει και μπορεί αυτό να το πιστέψει.

Εφόσον ο Άγιος παρέμενε αμετάπειστος, καταδικάστηκε στον δι' αγχόνης θάνατο.

Παρά την εξάντληση από τα βασανιστήρια και την πείνα με πολλή προθυμία ακολουθούσε τους δημίους του για τον τόπο της εκτέλεσης. Όταν έφθασαν στη Δακτυλόπορτα γονάτισε νομίζοντας ότι θα τον αποκεφαλίσουν. Οι δήμιοι τότε τον σήκωσαν και τον απαγχόνισαν.

Ο συνοδίτης του μοναχός Γρηγόριος μαθαίνοντας το πανένδοξο τέλος του μάρτυρος ένιωσε απερίγραπτη ευφροσύνη, έτρεξε και προσκύνησε από μακριά το τίμιο σώμα, γιατί οι φύλακες δεν επέτρεπαν να πλησιάσει. Φρόντισε όμως να δωροδοκήσει τους απίστους και μετά τρεις ημέρες να παραλάβει για ενταφιασμό το ιερό λείψανο του Αγίου. Με πλοίο αναχώρησε για το Άγιο Όρος έχοντας μαζί του το Άγιο λείψανο του Νεομάρτυρος Ιγνατίου καθώς και του Αγίου Νεομάρτυρος

Ευθυμίου, του οποίου είχε κάνει ανακομιδή από τη νήσο Πρώτη, όπου είχε ενταφιασθεί. Μετά από αίσιο ταξίδι μετέφερε τα άγια λείψανα στο Άγιο Όρος, όπου και ενταφιάστηκαν σε νεόδμητο ναό, ο οποίος αφιερώθηκε στους δύο μάρτυρες.

Πολλά θαύματα βεβαιώθηκαν ότι συνέβησαν με την χάρη του Αγίου. Στο προσκύνημα της Υπεραγίας Θεοτόκου στον Γαλατά πήγαν μια μέρα ένα παράλυτο κι ένα δαιμονιζόμενο. Ο μοναχός που υπηρετούσε εκεί επικαλέστηκε τον Άγιο Ιγνάτιο και ακούμπησε επάνω στους ασθενείς τον σκούφο που φορούσε ο Άγιος στον δρόμο του μαρτυρίου και τον είχε αποκτήσει πληρώνοντας τους δημίους και ο μεν παράλυτος ανορθώθηκε, ο δε δαιμονισμένος σωφρονίστηκε.